

ХАРИ ХАРИСЪН АКО

Превод от английски: Григор Попхристов, —

chitanka.info

Пристигнахме. Не сме сгрешили. Пресмятанията бяха абсолютно точни. Онова долу е мястото.

— Ти си червей — каза 17 на своята спътничка, която приличаше на нея по всичко, освен по номера. — Това е мястото, но девет години по-рано. Погледни уреда.

— Аз не съм червей и ще те освободя от безполезното си присъствие — 35 извади нож от ножницата и опита острието му, което се оказа много остро. Тя го опря до бялата си шия и се приготви да си пререже гърлото.

— Не сега! — изсъска 17. — Вече изпитваме недостиг на работна ръка и твоят труп няма да е от полза за експедицията. Нека веднага се преместим до правилното време. Мощността ни е ограничена, доколкото знам.

— Както заповядаш — каза 35, плъзгайки се към лостовете за управление. 44 не обърна внимание на разговора. Тя беше съсредоточила своите фасетни очи върху лоста за контрол на мощността, който задвижваше с лопатообразните си пръсти според показанията на многобройните уреди.

— Ето го! — Обяви 17, потривайки доволно ръце. — Точното време, точното място. Трябва да слезем и да решим съдбата си. Помоли се на Великия Гуцер, от който зависи участието на всички нас.

— Хвала на тебе, Господарю на всички влечуги! — мърмореха тихо двете ѝ спътнички, без да отклоняват вниманието си от уредите.

Сферичното транспортно средство падаше от синьото небе. То нямаше никакви отличителни черти, освен правоъгълния прозорец в долния му край. Беше направено от синкав метал, вероятно катоден алуминий, макар да изглеждаше по-твърдо. Не притежаваше видимо приспособление за летене, но независимо от това падаше с постоянна и контролирана скорост. Движеше се все по-бавно, докато най-после се скри зад планинския хребет на северния край на Джонсъновото езеро, точно в края на боровата горичка. По ливадите наоколо пасяха крави, които, изглежда, изобщо не бяха обезпокоени от прищълеца. Нямаше нито едно човешко същество, което да види приземяването.

Скорец кацна на един храст и зачурулика нежно; зайче изскочи от нивата, за да гризне няколко стръка трева. Пасторалната и мирна

сцена беше нарушена от тътренето на крака и подсвиркване. Птицата отлетя, а зайчето изчезна в храстите. По брега вървеше момче. То беше облечено в обикновените за възрастта си дрехи и носеше ученическа чанта в едната си ръка и саморъчно направена телена клетка в другата. В клетката имаше малък гуцер, който се беше прилепил към една от стените ѝ. Гуцерът въртеше очи, което навярно показваше уплаха. Момчето крачеше по пътеката в сянката на боровата гора и продължаваше да си подсвирква.

— Хей, момче! — извика го някакъв писклив и треперещ от вълнение глас. — Чуваш ли ме, момче?

— Общо взето, да — отвърна момчето, спря се и се огледа за невидимия събеседник. — Къде си?

— До тебе, отстрани, но съм невидима. Аз съм твоята кръстница-вълшебница.

Момчето се изплези и издаде неприличен звук:

— Не вярвам в кръстници-вълшебници, нито в невидимости. Излез от гората, където и да си.

— Всички момчета вярват в кръстници-вълшебници — каза гласът с тон, от който личеше безпокойство. — За мен няма тайни. Например знам, че се казваш Дон...

— Всички знаят, че се казвам Дон, и никой не вярва вече във вълшебници. Сега момчетата вярват в ракетите, подводниците и атомната енергия.

— А вярваш ли в космически пътешествия?

— Да.

Леко облекчен, гласът продължи:

— Нямам намерение да те плаша, но аз наистина съм от Марс и току-що се приземих.

Дон издаде отново неприличния звук.

— Марс няма атмосфера и видими форми на живот. А сега излез оттам и престани да ми играеш номера.

След продължително мълчание гласът рече:

— Смяташ ли, че може да се пътува във времето?

— Да. Да не искаш да кажеш, че си от бъдещето?

— Да, точно така — въздъхна гласът с облекчение.

— Тогава излез да те видя.

— Има неща, които човешкото око не трябва да вижда.

— Глупости! Човешкото око може да види каквото и да е. Излез да те видя кой си, или се махам.

— Не е за препоръчване — гласът беше въвн от търпение. — Мога да ти докажа, че съм пътешественик във времето и по отговорите на утрешните задачи по математика. Не е ли чудесно? Първа задача — 1,76. Втора...

— Не обичам да си служа с измама, пък и да обичах, новата математичка не можеш я излъга с разни отговори. Ще броя до десет и духвам.

— Не, няма да го направиш. Ще те помоля за една услуга. Освободи гуцера, който си хванал, и аз ще ти изпълня три желания, ще ти отговоря на три въпроса.

— Защо трябва да го пусна?

— Това ли е първият въпрос?

— Не. Искам да разбера какво става, преди да съм сторил и най-малкото нещо. Този гуцер е специален. Никога не съм виждал друг такъв наоколо.

— Имаш право. Това е един древен гуцер акродонт от вида *Rhaptoglossa*, обикновено го наричат хамелеон.

— Виж ти каква била работата! — Дон наистина беше заинтригуван. Той клекна на пътя и извади от чантата си една книга, подвързана с червена подвързия, мушна я в дъното на клетката и постави върху нея гуцера.

— Наистина ли ще си промени цвета?

— В известна степен да. Сега, ако я освободиш...

— Откъде знаеш, че е „тя“? Също ли пада малко пътешественик във времето?

— Ако искаш да знаеш, да. Следим го от магазина на Джим Бенан и е екземпляр от един чифт. Двойката са освободени преди два дни, когато Бенан, побъркан от доброволно изпита течност с високо съдържание на етилов алкохол, седна върху клетката. Другото за нещастие умря от раните си, а тази остана жива. Освобождаването...

— Мисля, че всичко това са само майтапи и смятам да си вървя вкъщи. Освен ако не излезеш, за да мога да видя кой си.

— Предупреждавам те...

— Гуд бай — Дон вдигна клетката. — Хей, че тя стана керемиденочервена!

— Не си отивай! Ще изляза.

Дон наблюдаваше заинтригуван създанието, което се измъкна измежду дърветата — беше мораво на цвят, люспесто и с големи изпъкнали очи, носеше добре скроен парашутен костюм и на гърба си имаше закрепен вързоп. Беше високо около седем инча.

— Ти не приличаш много на човек от бъдещето — каза Дон. — Всъщност изобщо не приличаш на човек, защото си доста малък.

— Аз пък мога да кажа, че ти си твърде голям. Ръстът е относително нещо, а аз съм от бъдещето, макар да не съм човек.

— Сигурно е така. Всъщност ти много приличаш на гущер. — Въодушевил се внезапно, Дон погледна към пътешественика и след това към клетката. — До голяма степен приличаш на хамелеона. Каква е връзката?

— Не бива да я разкривам. Ще направиш, каквото ти заповядам, или ще пострадаш. — 17 се обърна и махна към гората.

— 35, появи се и разруши там онзи храст! Заповед!

Дон наблюдаваше с интерес как синята метална топка излезе измежду дърветата. От едната ѝ страна се отмести диск и през отвора се показа лъскава пръскачка, приличаща много на пръскачка на пожарна кола играчка. Тя се насочи към храст на около тридесет стъпки. От дълбочината на сферата се чу пронизително виене, което изтъня, докато стана едва доловимо. Тогава тънък светлинен лъч се насочи към храста, който изпраця, избухна в пламъци и за една секунда се превърна в обгорял скелет.

— Устройството се нарича роксидайзер и е смъртоносно — каза 17. — Веднага освободи хамелеона!

— Добре — намръщи се Дон. — Кому е притрябвал в края на краищата този дърт гущер? — той постави китката на земята и започна да отваря вратичката. Внезапно спря и подуши въздуха. После грабна клетката и пое към почернелия храст.

— Върни се! — крясна 17. — Още една крачка и ще стреляме!

Дон изтича към храста, без да обръща внимание на гущера, който отчаяно се мятеше нагоре-надолу, протегна ръка и тя се промуши през почернялото стебло.

— Разбрах, че има нещо подозрително — каза той. — Вятърът духаше към мен, пък не усетих никаква миризма. — Дон се обърна и погледна пътешественика във времето, който беше изпаднал в мрачно

униние. — Това е само изображение, проектирано по някакъв начин, нали? Нещо като стереокино. — Той внезапно спря и се замисли. След това отиде към висящата още във въздуха машина на времето. Когато понечи да я докосне, цялата му ръка премина през нея. — И тук нещо не е наред, нали?

— Няма нужда да се експериментира. Корабът и аз присъствуваме тук като временно ехо, така да се каже. Материята не може да се движи във времето, невъзможно е. Но общият вид на материята може да се предава. Сигурен съм, че това е съвсем непонятно за теб.

— Досега всичко върви добре, продължавай.

— Нашето проектиране тук има реален смисъл за нас, макар да представляваме проективни и звукови вълни за всеки наблюдател във времето, което посещаваме. Необходими са колосални количества енергия и почти всички ресурси на цивилизацията ни са включени в това пътешествие...

— Искам да знам истината. Без повече кръстници-вълшебници и разни подобни.

— Съжалявам, че трябваше да използвам хитрост, но тайната е много важна, че да бъде разкрита направо, без да опитаме други начини за убеждаване.

— Така стигнахме до истинския разказ — Дон седна на земята и кръстоса крака. — Хайде!

— Нуждаем се от твоята помощ. В противен случай е застрашено цялото ни общество. Съвсем неотдавна, по скалата на нашето време, уредите ни регистрираха странни смущения. Ние сме общество на влечуги, съществувало около милион години в бъдещето, и нашата раса е доминираща. Вашата отдавна е изчезнала по причина, твърде ужасна за детските ти уши. Нещо обаче заплашва цялата наша раса. Бързото изследване показва, че ние сме на път да бъдем смазани от вероятностна вълна и да изчезнем. Огромна вълна от отрицание се носи към нас от далечното ни минало.

— Ти нямаш намерение да ми набиваш в главата какво е вероятностна вълна, нали?

— Ще ти дам пример. Ако твоят дядо е бил умрял, без да се ожени, ти не би се родил. И не би съществувал.

— Но аз съществувам!

— Въпросът е дискуссионен в рамките на Вселената, но няма да спорим. Нашата мощност е ограничена. За да опростим нещата, ние проследихме нашите наследствени линии назад при всички варианти мутации и промени, докато намерихме първогуцера, от който сме произлезли.

— Нека отгатна — Дон посочи клетката. — Това ли е екземплярът?

— Да — каза тъжно 17, както подобаваше на момента. — Точно както някога някъде е имало човекоподобна маймуна, от която е произлязла вашата раса, там, в клетката, се намира нашата майка. Тя скоро ще има малки и те ще растат в тази прекрасна долина. Скалите край езерото излъчват чувствително количество радиоактивност, която ще причини мутации. Ще минат столетия и един ден нашата раса ще стигне върха на своя възход. Но това няма да се случи, ако не отвориш клетката.

Дон подпря с юмрук брадичката си и се замисли.

— Не ме ли заблуждаваш? Това ли е истината?

17 се изправи и размаха двете си ръце, или предните си крака, над главата си:

— Заклевам се във Великия гуцер — подчерта тя, — във вечните звезди, в пролетните сезони, в облаците, в небето, в матриархат...

— Само се прекръсти, това ще бъде достатъчно за мен.

Гуцерът изпълни и този ритуал.

— Така може. Аз съм с добро сърце, както и всяко друго момче, когато се отнася за изчезването на цяла раса.

Дон отвърза парчето тел, което заключваше клетката, и отвори вратичката. Хамелеонът завъртя едното си око към него, а с другото погледна към отвора. 17 наблюдаваше с благоговейно мълчание, а машината на времето се приближи.

— Излизай — каза Дон и изтърси гуцера на тревата.

Този път хамелеонът разбра и се шмугна в храстите.

— Това ще запази бъдещето — каза Дон — или миналото от ваша гледна точка.

17 и машината на времето безшумно изчезнаха. Дон беше отново сам на пътеката.

— Добре де, можеше поне да благодариш, преди да изчезнеш по този начин! Хората винаги са имали по-добри маниери от гуцерите.

Той вдигна празната клетка и ученическата си чанта и пое към къщи.

Затова не чу шумоленето в храстите, нито пък видя дебнещия котарак с кълка от хамелеон между зъбите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.